

POHÁDKA PRO LUMPLIKA S PAMPRIKEM

O ČERTOVI, CO MUSEL CHODIT DO ŠKOLY

NAPSALA A ILUSTROVALA

MARTINA D. MORISCOOVÁ

O čertovi, co musel chodit do školy

***Napsala a ilustrovala:
Martina D. Moriscoová***

O čertovi, co musel chodit do školy

V čertovské škole se čertíci učí. Ne tak moc jako obyčejné děti, školácci, ale učí se. Jenom tak asi od dvanácti do jedné, zato ale každý den. I v neděli! Řekli byste si, že jeden čert tam ani nemusí, ale to byste se pořádně mýlili. Čertovská škola je povinná pro všechny čertíky od šesti až do šestnácti let! A kdo do školy nepřijde a chodí za školu, ten bude mít velikánské popotahovačky se samotným pánem pekel, Luciperem!

Čertík Barnabáš do školy taky musí, ale zrovna dnes se mu moc nechce. Proto se šourá pomalu kolem rybníka. Vtom si ho všimne vodník Kapička a hned si z něho začne utahovat:

„Ty musíš dnes do školy? Jé, to se nemáš, Barnabáši! Já nemusím, heč! My vodníci do školy nechodíme.“

„No a co má být!“ povídá mu na to Barnabáš, „zase musíte dělat jiný věci, a to docela ošklivý. Topíte lidi! My je jenom trestáme, a to je něco úplně jiného. Utopit můžeš, koho si zamaneš, ale potrestat můžeš jenom toho, kdo je zlý nebo něco zlého provedl. Na to, abys rozeznal zlé od dobrého, musíš být študovanej! To není jen tak...“

Přestože čertova odpověď byla přinejmenším studovaná, ne-li přímo učená, a věděl, proč se do školy musí, stejně se mu tam jít nechtělo. A Kapička jako by to tušil.

„A co kdybys tam dneska nešel?“ lákal Barnabáše ke špatným věcem, „můžeme si tu dnes spolu u rybníka pěkně popovídat, užít si sluníčka, a do školy půjdeš zítra. Škola ti přeci neuteče! Aspoň se od tebe dozvím něco študovanýho, když jsi tak chytrý. Uvidíš, ani si nevšimnou, že jsi jeden den chyběl!“

To byla voda na čertovský mlýn. On Kapička nebyl sice studovaný, ale hloupý taky nebyl a moc dobře věděl, jak má na čertíka zapůsobit. Ten začal přemýšlet o vodníkových slovech, ale smysl pro povinnost mu nedala, „Já ti nevím, Kapičko, jeden den chybět, co když se dnes budou zrovinka učit něco důležitého a já o to přijdu?!“

Hastrmánek se zašklebil. „Ty jsi vážně strašpytel, Barnabáši, když něco nevím, tak si to domyslím, ne? Víš, proč my vodníci máme pod čepicí? Protože můžeme na hlavě nosit i klobouky, a to ty s tvýma rohama nemůžeš! Tak musíš holt studovat no!“

Kapička je šibal šibalský a pěkně čertíkovi zabrnkal na nervy, jen co je pravda! Jak ho začal pěkně dopalovat, že by ten chytřejší měl snad být on, vodnickej, Barnabáš se rozhodl, že mu ukáže.

On je přeci taky chytrý, a proto může pro jedinkrát školu vynechat!

„Tak dobře. Proč ne! Zůstanu s tebou u rybníka. Ale co chceš dělat lepšího než je škola?“ zeptal se čertovsky. Dostala se mu odpověď po vodnicku: „Největší zábava je chytat lelky! Pojď, tady si sedneme a nějaké pochytáme!“

Sedli si k rybníku a chytali ty lelky:
První byl malý jako bělička.

Druhý byl větší jako kapřík.

Třetí byl ještě větší, asi jako sumec.

A čtvrtý, ten už byl obrovský, asi jako velryba!
Až se oba dva lekli:

„Lekat se lelků je jako studovat písmenko po písmenku!“ zarýmoval Kapička a Barnabáš si vzpomněl, že už musí domů.

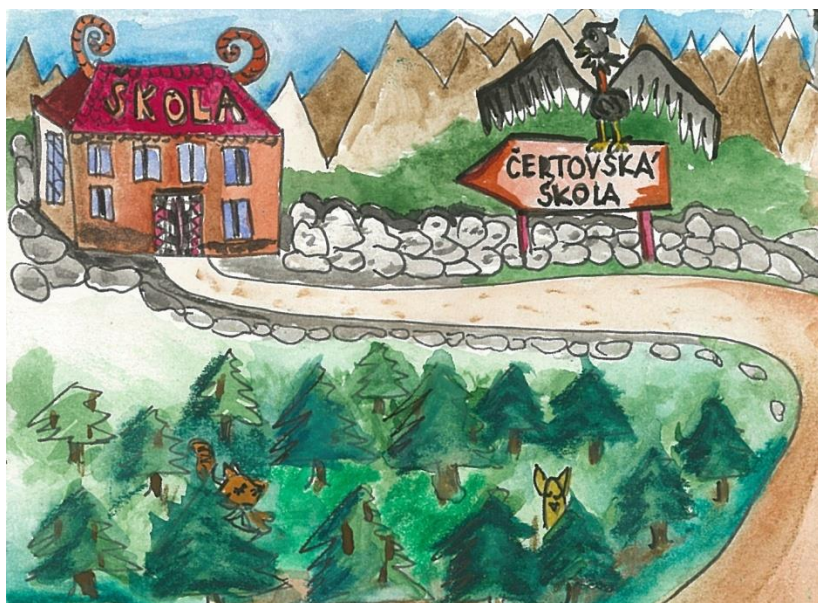

Před čertovskou mamkou dělal, jakože se vrátil ze školy, ale svědomí ho trápilo. Kdoví co mu řeknou zítra ve škole!

Nazítří Barnabáš vyskočil už o pět minut dřív z postele, bez řečí se nasnídal, umyl a oblékl, až se to mamince zdálo podezřelé. „To snad ani není můj Barnabášek,“ brumlala si pod maminkovskými čertovskými rohy, ale byla ráda, že to dnešní ranní vypravování probíhá tak pěkně hladce,

a proto raději nic neříkala, aby ho snad ještě nepokazila.

Její synáček byl vypravený v cukru letu a mohl vyrazit cestou ke škole. Rozhodl se ale, že dnes raději okolo rybníka nepůjde. Co kdyby zase potkal Kapičku a ten ho začal lákat k nepravostem. Ne, ne. Dnes půjde přes les a do školy dojde stejně!

Taky tam došel! Právě včas. Jen co se usadil tiše v lavici, už vcházel do třídy pan učitel a rovnou, že se bude zkoušet! Z toho, co se učili včera!

„Kdo nám dnes poví, jaký je rozdíl mezi lakotným darebákem a poctivým člověkem!?“ otázal se učitel pěkně nahlas před celou třídou, když pověsil na tabuli dva obrázky jako příklad. „Barnabáši! Pojd' nám ukázat, který obrázek představuje člověka lakotného a hamižného. Takového, kterého je potřeba potrestat!“ ukázal na našeho čertíka a ten musel jít k tabuli. Šlo se mu ale všelijak!

Oba dva obrázky si byly velmi podobné. Na každém z nich byli dva lidé. Jeden co prodával - pan prodavač a druhý co nakupoval - pan kupující, neboli zákazník. Ti dva na obrázcích na sebe koukali a usmívali se. Rozdíl mezi obrázky byl jenom v jedné jediné věci. Na prvním vlevo měl v ruce peníze ten pan kupující, a bylo poznat, že musí penízky dát panu prodavači. Zřejmě si něco kupoval a platil. Měl v ruce pěknou modrou bankovku.

Na druhém obrázku to bylo naopak. Peníze v ruce měl prodávající a dával je panu zákazníkovi. Zřejmě už obchod proběhl, a protože kupující neměl přesný obnos, pan prodavač mu musel vrátit nějaké drobné.

Barnabáš na obrázky chvíli koukal a polévalo ho čertovské horko. K rozhodnutí mu chybělo přesně to, co včera ve škole vysvětloval k obrázkům pan učitel.

„Kdyby tady byl Kapička, já bych ho přetrhl,“ rozčiloval se v duchu a představil si tu vodníkovskou pohodu, jakou má asi právě teď vodníček u rybníka. Jenže ta představa Barnabášovi nic nepomohla!

Pan učitel netrpělivě klepal ukazovátkem na tabuli a on musel rychle odpovědět.

Rychle si tedy v duchu přeříkal čertovské rozpočítadlo:

Ente-týky dva špalíky /
čert vyletěl z električky /
bez klobouku bos /
natloukl si nos! /

Bou-le / by-la / ve-li-ká / ja-ko / ce-lá / A-fri-ka!

U poslední africké slabiky “ka” ukázal prstem na obrázek vlevo. Ten, na kterém držel v ruce peníze pan zákazník.

A jejej! Bylo to špatně!

„Jakto, že jsi včera nedával pozor! Přeci jsme si říkali, že ten, kdo kupuje tady na tom obrázku vlevo, platí poctivě, zatímco ten prodavač ho chce schválně ošidit a vrací mu přesně o jeden peníz míň! A ještě ke všemu to dělá schválně a fikaně. To je ten lump!“ ukazuje pan učitel rozčileně na obrázek vpravo, klepe přitom ukazovátkem do tabule na podvodného prodavače a Barnabáš se cítí špatně a hůř a úplně nejhůř...

Tak to vidíte!

Přestože si pan učitel Barnabášovi nepřítomnosti nevšiml, nachytil ho na švestkách stejně! Čertík nic neuměl a přišlo se na to dřív, než byste napočítali do pěti! Dostal kouli jako bouli! A víte,

co to po čertovsku znamená? Ta kulatá boule se vyrazí čertům rovnou na čele!

Že se boule ukázala i na Barnabášově čele, nemusíte ani hádat! Musel s ní chodit celý den a ještě si jí odnesl až domů.

Když ho maminka viděla, spráskla ruce a řekla: „Ty jsi teda trdlo! Taková koule! A já si myslela, že dostaneš po večeri dort!“

A bylo to.

Večeře bez dortu, a ještě k tomu tlačila ta boule Barnabáše do polštáře. Byl poučenej. Už věděl, že lelci od Kapičky za všechny ty jeho dnešní potíže vůbec nestály! Zítřka si všechno vyžehlí a napraví a už nikdy nepůjde za školu!

7. 3. 2017 v Římě

Pohádka je součástí připravované knihy Lumprlik a Pamprlik

Copyright

O čertovi, co musel chodit do školy

© **Martina D. Moriscoová**

Autorka: Martina D. Moriscoová

Ilustrace: Martina D. Moriscoová

www.mdmoriscoova.blogspot.it

V roce 2017 v Římě

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Česky

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7589-194-5 (ePub)

978-80-7589-195-2 (mobipocket)

978-80-7589-196-9 (pdf)